

Nr 116.

Av herr **Wiklund m. fl.**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående befrämjande av skogsvården å hemmansskogarna i Västerbottens och Norrbottens län.

Genom de av föregående års riksdag antagna nya skogslagarna för Norr- och Västerbottens län har dessa läns skogsägares dispositionsrätt till skogen blivit i hög grad kringskuren. Detta gäller i synnerhet för de båda länens kustland. Vid avvitrningen var icke för detta område något utsyningsstväng ifrågasatt, utan hemmansägare tillerkändes här samma fria dispositionsrätt till sin skog, som hemmansägarna hade i de sydligare belägna länen. Genom de norrländska skogslagarne har således en rätt, som förut varit dessa trakters hemmansägare tillerkänd, faktiskt blivit dem fråntagen. Och ej nog därmed, de skola även själva genom de bestämda utsyningsavgifterna vidkännas en del av kostnaden för det dem pålagda utsyningsstvänet.

Härom vore emellertid ej så mycket att säga, om man blott hade säkerhet för att de införda restriktionerna i den enskildes fria förfaranderätt till sin egendom vore i stånd att säkert betrygga en verkligt god skogsvård i de trakter, som beröras av denna lagstiftning.

Visserligen torde man hava anledning vänta, att skogsingenjörernas råd och anvisningar i många fall skola åstadkomma goda verkningar även med hänsyn till skogsvården i mera inskränkt bemärkelse; men i många fall måste man räkna med att lagens verkan kommer att bli inskränkt till en begränsning av själva avverkningen, utan att den verkliga skogsvårdens krav därigenom bli tillgodosedda. Så kan det mycket väl hända, att en skogstrakt behöver kalhuggas i och för skogsförnyring. Om allt säljbart virke nu blir utstämplat t. ex. till 12 cm. diameter i brösthöjd och nödigt antal fröträd även kvarlämnas, så kan det dock hända, att

återväxten blir ganska otillfredsställande, om ägaren, såsom ofta torde bliva fallet, inskränker sig till att utdriva den stämplade säljbara skogen och kvarlämna marbuskar, vrakträd, lövskog m. m., vilkas avlägsnande utgör ett mycket viktigt led i den för återväxten behövliga markberedningen. Och ännu tydligare framträder denna fara för den egentliga skogsvårdens försummande, då det blir fråga om avverkning av försumpade skogsmarker, som inom Norr- och Västerbottens län förekomma i långt större utsträckning än inom de sydligare länen. Å dessa marker torde skogsingeniören i de flesta fall ej kunna göra annat än stämpla för kalhuggning, men göres icke samtidigt någonting för markens torrläggning, då måste man säga, att utsyningstvånget i och för sig ej kunnat göra mycket för en verklig skogsvård.

På grund härav är det lätt att inse, att det för skogsskötseln inom övre Norrland är av stor vikt, att man ej slår sig till ro med de lagstadgade restriktionerna, utan att även själva skogsvårdsfrågan i egentlig bemärkelse utan dröjsmål måste upptagas till behandling.

De statsunderstödda åtgärderna för skogsvården å de enskildes skogar i Norr- och Västerbottens län hava hittills handhåfts av de utav länen hushållningssällskap tillsatta skogsvårdsnämnderna, som för det av dem utövade arbetet haft att tillgå biträde av statens skogsingeniörer, och som för samma arbete haft att disponera dels de anslag, som vederbörande landsting anvisat till befrämjande av skogsvården å de enskildes skogar och dels en emot dessa anslag svarande del av det 100,000 kronors anslag, som staten anvisat till skogsodlingens befrämjande inom landet.

Efter den nya skogslagstiftningens genomförande förlora de övre norrländska skogsvårdsnämnderna den möjlighet, som de hittills haft att för den av dem bedrivna verksamhetens utövande rekvirera någon av statens skogsingeniörer, då dessa enligt den nya lagstiftningen fått var och en sitt bestämda distrikt, inom vilket han i främsta rummet har att tillhandagå skogsägärne med utsyningar och med en del i samband därmed stående arbeten. Det är emellertid att hoppas, att den instruktion, som domänstyrelsen kommer att utfärda för denna nya tjänstemannagrupp, liksom för revirförvaltarne inom lappmarksområdet, icke kommer att lägga några hinder i vägen för att de båda länen skogsvårdsnämnder för planläggande och övervakande av det skogsvårdsarbete, som genom nämndernas försorg kan komma till stånd, må få begagna sig av de för den nya skogslagstiftningens övervakande anställda skogsstatstjänstemännen. Önskligt vore för övrigt, om det lekmannainflytande, som skogsvårds-

nämnderna representera, på lämpligt sätt kunde tillgodogöras för det skogsvårdsarbete, för vilket skogsingenjörerna i kustlandet och revirförvaltarne i lappmarkerna närmast äga att ansvara. För ett gott samarbete emellan de nämnda tjänstemännen och skogsvårdsnämnderna vore det i hög grad önskligt, om en skogsingenjör bleve anställd såsom nämndens sekreterare och att denne i samband härmed kunde få ett mindre skogsvårdsområde att förvalta, varigenom han å ena sidan kunde få tid övrig att ägna åt nämndens arbete och å andra sidan kunde bibehålla känningen med det praktiska skogsvårdsarbetet och därmed sammanhängande frågor.

Men om skogsvårdsnämnderna skola bliva i tillfälle att i samarbete med vederbörande skogsstatstjänstemän verka för skogsvårdsintressets väckande och skogsvårdsarbetets framdrivande å hemmansskogarne, så måste nämnderna för att med framgång kunna fullfölja ett sådant arbete få större penningemedel till sitt förfogande än de hittills haft att tillgå.

Hittills hava skogsvårdsnämnderna i de två översta norrlandslänen endast disponerat några tusen kronors statsbidrag och ett något större landstingsanslag. Huru otillräckliga dessa medel varit för fullföljandet av det utav skogsvårdsnämnderna bedrivna arbetet framgår synnerligen tydligt av den utav Norrbottens läns skogsvårdsnämnd lämnade redogörelsen för år 1914. De skogsvårdsarbeten, för vilka nämnden med biträde av statens skogsingenjörer uppgjort plan och kostnadsförslag och för vilkas utförande nämnden beviljat bidrag, men som av brist på medel måst balanseras till år 1915, fördelade sig på ej mindre än 715 sökande; och uppgick den beräknade kostnaden för dessa arbeten till ett sammanlagt belopp av 101,631:60 kronor. En del av arbetena voro planerade redan åren 1907 och 1908 och av de under åren 1910—1914 ursprungligen planerade arbetena hade måst till 1915 balanseras: 60 % för år 1910, 50 % för år 1911, 50 % för år 1912, 84 % för år 1913 och 100 % för år 1914. Detta ogynnsamma resultat av nämndens arbete är helt naturligt, då statsbidraget för år 1914 icke uppgick till mer än 5,728 kronor och landstingets anslag till 7,000 kronor, och nämnden även under de föregående åren haft lika små belopp till sin disposition.

Skall det av skogsvårdsnämnderna bedrivna arbetet för skogsvården å hemmansskogarna kunna få den omfattning, som är önskvärd och som den för Norr- och Västerbottens län nya skogsstatsorganisationen synes kunna möjliggöra, så är det absolut nödvändigt att större anslag än hittills ställas till skogsvårdsnämndernas förfogande.

Olika sätt kunna härför komma till användning.

Ett sätt, på vilket Norr- och Västerbottens läns behov av ökade bidrag för den enskilda skogsvårdens befrämjande skulle kunna tillgodoses, vore, att staten till förmån för skogsvården inom dessa län avstode ifrån de utsyningsavgifter, som nu skola upptagas av de enskilda skogsägarna. Konungens befallningshavande i Norrbottens län, liksom samma läns landsting och hushållningssällskap, framhöllo redan vid avgivande av yttrande över det nu antagna lagförslaget, det orättvisa däri, att de enskilde skogsägarna skola påläggas extra kostnader i form av utsyningsavgifter i och för övervakandet av en restriktiv lagstiftning, som är avsedd att i så hög grad kringskära dessa enskildes fria förfoganderätt över sin egendom. Och sedan Kungl. Maj:t nu fastställt dessa utsyningsavgifter, visar det sig, att genom dessa avgifter komma att påläggas de enskilde skogsägarna i dessa län kostnader, som ungefär motsvara den i det övriga landet fastställda skogsvårdsavgiften, vartill kommer att skogsägarna i de båda översta norrlandslänen därutöver måste i och för utsyningen tillhandahålla nödig hantlangning, vilket särskilt under slättertiden kan bliva ett nog så kännbart åliggande. På grund därav kan det icke anses obilligt att ifrågasätta, att de medel, som staten kommer att i Norr- och Västerbottens län av de enskilde skogsägarna upptaga i form av utsyningsavgifter, må få överlämnas till dessa läns skogsvårdsnämnder att av dem disponeras till förmån för skogsvården å hemmansskogarna.

För övrigt borde man kunna ifrågasätta, att, liksom skogsvårdsavgifter utgå ifrån statens skogar i det övriga landet och sedan få disponeras för den enskilda skogsvårdens befrämjande inom detta område, dylika avgifter på samma sätt också borde för samma ändamål få utgå å virket från kronans skogar i de båda nordligaste länen. Dessa äro numera de enda skogar i hela riket, som ej drabbas av skogsvårds- eller utsyningsavgifter. Procentsatsen kunde ju rimligtvis för dess skogar sättas lägre än för de övriga statsskogarna; men att ett dylikt bidrag till den enskilda skogsvården även här borde utgå är lätt att inse, om man besinnar, huru mycket dyrbarare skogsvårdsarbetena ställa sig häruppe, huru mycket svagare tillväxten är och därmed också den enskildes vinst av skogsvårdsarbetet och framför allt huru oerhört mycket vidsträcktare sumpmarkerna äro, såväl absolut taget som i förhållande till den ej försumpade skogsarealen.

En annan utväg för att lösa frågan om skogsvårdsmedlens anskaffande åt de två nordligaste länen vore, att åt dessa län för detta ändamål lämna ett direkt statsanslag. Med hänsyn till de stora inkomster, som staten årligen tar in från sina skogar inom dessa områden och med

hänsyn till den stora nationalekonomiska betydelsen av att även de enskildes stora skogsområden inom dessa län bliva föremål för verklig skogsvård, torde det få anses lämpligt, att detta bidrag i så fall sattes till 50,000 kronor om året till vartdera länet.

På grund av vad här ovan anförts, få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning, på vilket sätt nödiga medel må kunna anvisas för fortsättande av den genom skogsvårdsnämnderna i Norr- och Västerbottens län hittills bedrivna verksamheten för skogsvårdens befrämjande å hemmansskogarne i de nämnda länen.

Stockholm den 27 Januari 1916.

<i>Ad. Wiklund.</i>	<i>Carl Lindmark.</i>	<i>N. E. Nilsson.</i>
<i>Ant. Wikström.</i>	<i>Linus Lundström.</i>	<i>Olof Jonsson.</i>
<i>E. F. Hellberg.</i>	<i>J. Rehn.</i>	<i>W. Bäckström.</i>
<i>O. E. Holm.</i>	<i>Ernst Hage.</i>	<i>O. V. Stenudd.</i>
	<i>Axel Lindström.</i>	
